

7. V KOPALIŠČU

Sonce že pripeka z neba,
ohladiti se bo treba;
vse, kar leze ino gre,
k rekam, kopališčem vre.

Hlaček jezik iz ust moli,
kakor kuža se drži.
Zraven premišljuje Biba,
kak' je v vodi srečna riba.

Tudi očka se poti,
mamici tak' govori:
„Cvenka ni za letovišče,
pa pojdimo v kopališče!“

Kak' rečeno, tak' storjeno,
hitro vse je urejeno:
že po cesti stopajo,
da se brž okopajo.

Deca spredaj gostoli,
mamica za njo drobi,
očka nosi koš z jedačo,
kruha, jajc in mastno kračo.

Ko dospejo h kopališču,
zdi se jim, da so v mravljišču,
kar roke, nogé ima,
vse po vodi čofota.

Brž v vodo skoči Hlaček,
gibčen, uren je ko maček,
in za njim zaplava Biba,
šviga naglo kakor riba.

Ko tako sta se shladila,
sta na breg se povrnila,
Hlaček ko žrebiček skače,
Biba misli na igrače.

Ko okrog se razgleduje,
težke misli Biba snuje:
„Po vsem bregu razmetana
je obleka in razstlana.

Hlaček, tole v red deniva,
mamico razveseliva,
čevlje k čevljem, srajco k srajci,
hlače k hlačam, majco k majci,

da lepo bo stvar pri stvari,
kakor je doma v omari.
To kopalcem bo ljubó,
kadar zapuste vodo.“

Hlaček znaša, zbira, zbira,
Biba pa blago sortira,
čevlje dé v osmerostope,
hlače, krila, srajce v kope.

Množica iz vode vre,
vsak po svojem se ozre;
„Kje so hlače, kje brisače?
Kje so čevlji, otirače?“

V strahu naokrog drvé,
na skladišče nalete.
To je jeze, zdihovalja,
brezuspešnega iskanja!

Hlačka v vodo tunkajo,
Bibo pa nabunkajo,
tužen konec je izleta,
še doma se bunk obeta.

